

ALACHMACH

9.A

2022
LEVEL
COMPLETED

1.– 9. TŘÍDA

2013 – 2022

TŘÍDNÍ UČITELÉ:

- 1. - 3. třída - Mgr. Marie Pekárková
- 4. třída - Jaroslav Vocl
- 5. třída - Mgr. Jaroslava Balášová
- 6. třída - Mgr. Michal Mojžíš
- 7.A – 9.A - Mgr. Jana Sevránková

OSTATNÍ UČITELÉ:

- Mgr. Pavla Bezdíčková
- Mgr. Lukáš Jindra
- Mgr. Hana Kamenická
- Mgr. Michal Kašpar
- Mgr. Markéta Kopová
- Mgr. Marie Pekárková
- Mgr. Ivana Pokorná
- Mgr. Miloslav Polák
- Mgr. Alena Poláková
- Mgr. Ilona Sedláčková
- Ilona Šímová
- Mgr. Ivana Šmaterová
- Mgr. Zdeněk Tužil
- Mgr. Iva Vojtková
- Mgr. Martina Záplatová

ŠKOLNÍ DRUŽINA:

- Ludmila Kurková
- Daša Vachová
- Eva Voclová

Vážení učitelé, milí čtenáři...

tak už je to tady... Je konec školního roku a my za pár dní opustíme školní lavice na základní škole a posuneme se vstříc nové etapě našeho života...

Pokud máme těch devět let nějak rekapitulovat, není to vůbec jednoduché.

Do 6. třídy jsme byli „áčko“ i „béčko“ pohromadě, ale během šestky jsme se tak rozrostli, že nás rozdělili... Navíc, jak jsme rostli, tak jsme se do té třídy už pomalu ani nevešli.

Tak se změnil i třídní učitelé a s nimi jsme to vydrželi (a oni s námi) až do konce devítky.

Společně jsme „přežili Covid-19“, společně prožili několik výletů a exkurzí, společně jsme absolvovali „Minitaneční“ i prodlouženou, společně jsme zvládli „Loučení s deváťáky“, ale Almanach jsme si chtěli udělat každá třída zvlášť i proto, že máme jiné mikiny i jiné šerpy...

Ale „áčkový“ Almanach je zvláštní a jiný i v tom, že se jmenuje **ALACHMACH**, protože to slovo někteří nedokázali správně vyslovit... A už mu to zůstalo... ☺☺☺

Michal Bárta

„Člověk, který nikdy nedělá chyby, je člověk, který nikdy nedělá nic.“

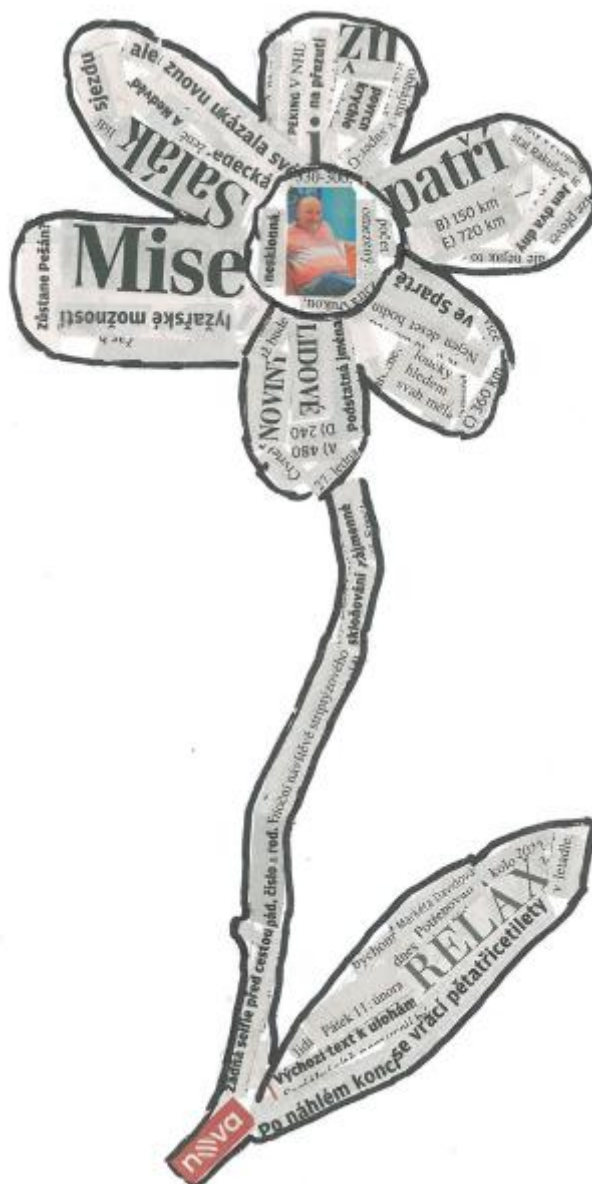
Narodil jsem se 4. 9. 2006 v Pardubicích. Je mi 15 let. Žiji s rodiči a sestrou v rodinném domku v Komárově. Od svých šesti do patnácti let jsem se věnoval hasičskému sportu u Sboru dobrovolných hasičů Komárov.

Ve škole mě nejvíce baví tělesná výchova, zeměpis, dějepis a volné hodiny.

Hlásil jsem se na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou a Vyšší odbornou školu v Pardubicích, obor elektrikář, kam mě přijali.

Dadaistická báseň

Lukáš Fritsch

**„Všechno vždycky nakonec dobře dopadne,
a jestli to dobře nedopadlo, tak to ještě není konec.”**

Jmenuji se Lukáš Fritsch a bydlím v Dolní Rovni. V současné době je mi 15 let. Narodil jsem se v Pardubicích dne 23. 4. 2007.

Mám mladšího bratra a sestru. Bratr se jmenuje Daniel, chodí do IV. třídy, a sestra Andrea chodí do I. třídy.

Oba jsou žáky Masarykovy základní školy v Dolní Rovni.

Mamka je Lucie a taťka Vladimír.

Volný čas trávím s rodinou, kamarády, hraju fotbal, florbale a jezdím na freestylové koloběžce.

Zajímám se také o RC modely aut a letadel. Baví mě všechny sporty.

Mezi moje oblíbené předměty patří tělocvik, informatika a chemie.

Po základní škole nastoupím na Střední školu elektrotechnickou v Pardubicích, obor informační technologie.

Úvaha na citát

„Lež je špatným příspěvkem k řešení problémů.”

Tento citát jsem si vybral proto, že je velice zajímavý a zároveň je v něm trocha pravdy, ale i věci, se kterými trochu nesouhlasím.

Zamysleme se nad tímto citátem. Představte si, kdybyste stále lhali, to by nedělalo dobrotu. Pravda stejně dřív, nebo později vyjde najevo. A i když v tu chvíli problémy být nemusí, lež stejně vyjde najevo a později mohou být problémy ještě větší. Také je ale možnost říct pravdu, ale hezky a opatrně.

Podle mého názoru by se měla říkat pravda, ale zároveň by se někdy mělo trochu zalhat, nebo si trochu tu pravdu upravit. Zamysleli jste se někdy nad tímto citátem? Já ano.

Musíme si vždy uvědomit, jestli je lepší říct pravdu, nebo trochu zalhat. Někdy úplně stačí neříkat všechny své názory, ale nechat si je jen v našich myšlenkách. Pravda se dá říct několika způsoby, můžeme jí říct nehezky a zle, nebo ji také můžeme říct pěkně a normálně. Třeba nebudeme nikomu říkat, že je tlustý,

ale řekneme, jestli si s námi nejde například zaběhat, že bychom na sobě oba mohli zapracovat. Nebo když se nás někdo zeptá, jestli mu to sluší, a my si budeme myslet,

že ne, nebudeme mu lhát, ale třeba mu řekneme, co by ještě mohl upravit,

že by se nám to tak líbilo ještě víc. Pravda by se určitě měla říkat nejlepším kamarádům,

kterým můžeme věřit, a také rodičům. Myslím si, že někteří lidé si ani neuvědomují,

že někomu ubližují tím, že lžou. Jsou i lidé, kteří někomu chtějí ublížit tím, že o něm říkají věci, které nejsou pravdivé. Takové věci se často stávají

na sociálních sítích nebo i mezi dětmi ve škole a podobně.

Když člověk udělá něco nezákonného, přiznání je polehčující okolnost, ale když bude lhát, že to neudělal, stejně se později přijde na to, že to udělal, a problémy mohou být ještě větší. Někoho pak může trápit svědomí z toho, že lhal, a škodí si tak i sám sobě, ale jsou také lidé, kterým je úplně jedno, že lžou.

Tento citát je velice zajímavý. Docela mě zaujal a myslím si, že je někdy potřeba se nad tím zamyslet. Občas je vhodné trochu zalhat, ale někdy je nutné říci za každou cenu pravdu.

Rozálie Hájková

„Nejlepší pomstou je obrovský úspěch“

Jmenuji se Rozálie Hájková, narodila jsem se 2. 8. 2007 v Chrudimi. Je mi 14 let.

Bydlím v rodinném domě v Litětínách se svými rodiči a sestrou.

Má sestra se jmenuje Amálie, je jí 9 a let a navštěvuje 4. ročník Masarykovy základní školy v Dolní Rovni.

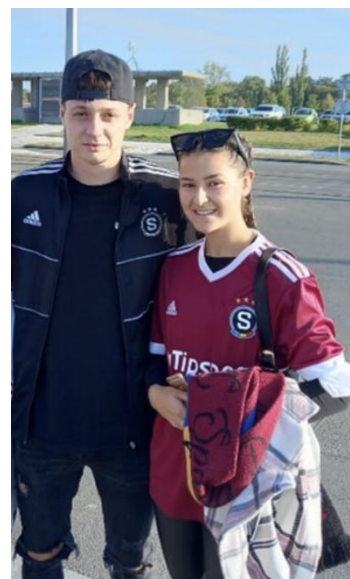
Maminka se jmenuje Kateřina a tatínek Tomáš.

Mám pejska, zlatého retrívra, jmenuje se Lara.

Moje nejoblíbenější předměty ve škole jsou tělocvik, sportovní hry a přírodopis.

Hraju tenis za Holice, florbal za Sokol Roveň a běhám za hasiče SDH Roveň.

Ráda sleduji fotbal, mé oblíbené týmy jsou AC Sparta Praha, Paris Saint-Germain a FC Barcelona.

Jsem přijata na Střední průmyslovou školu chemickou v Pardubicích, na obor požární ochrana.

Lžičák pestrý

Lžičák pestrý je druh ptáka z čeledi ptáků příborových. Je velmi podobný své sestře vidličce pestré. Od té se liší jen svým zbarvením a tvarem sosáku. Lžičák je modro fialovo růžovo zlatý pták s dlouhým sosákem ve tvaru lžice. Tento pták se dorůstá maximálně 5 cm. Je to jeden z nejmenších ptáků na světě.

Kromě své velikosti a barev také vyniká svým způsobem lovu. Když zahlédne svou kořist, lehne si na zem a předstírá mrtvého ptáka. Brouka zmate jeho zbarvení a zamotá se mu hlava. V tu chvíli se lžičák vymrští a brouka sežere.

Tento druh ptáka žije hlavně v oblasti východního Japonska, ale vzácně se vyskytuje i v částech západní Číny.

Aneta Chudlařská

„Když se dostanete na vrchol, jediná cesta je dolů.“

Jmenuji se Aneta Chudlařská, narodila jsem se 4. 1. 2007, je mi 15 let a bydlím v rodinném domě v Uhersku. Mám jednu sestru, Lilianu, je jí 20 let. Vystudovala Ekonomické lyceum v Praze s maturitou. Moje mamka, Markéta, pracuje v Komerční bance ve Vysokém Mýtě a táta, Stanislav, se žíví jako tesař, pokrývač a klempíř.

Ráda trávím volný čas s rodinou a kamarády. Baví mě hraní her na konzoli a poslouchání hudby.

Můj oblíbený předmět ve škole je výtvarná výchova. Pracuji ve školním časopise.

Letos končím svou povinnou školní docházku. Jsem přijata na Střední školu zemědělskou a Vyšší odbornou školu Chrudim, obor agropodnikatel.

„Zdraví není vším, ale bez zdraví je všechno ničím.“

Arthur Schopenhauer

Zdraví není vším, ale bez zdraví je všechno ničím, pravil moudrý filozof Arthur Schopenhauer. A věděl proč. Myslím si, že na tom něco pravdy je. Zdraví opravdu není vším, ale pokud ho nemáme, je to jediná věc, kterou si přejeme. Proto se ptám: Co je to vlastně zdraví a dá se přesně definovat? Každý si definici zdraví vykládá podle svého. Například WHO, uznávaná Světová zdravotnická organizace, zdraví definuje jako stav kompletní fyzické, duševní a sociální pohody a nikoli pouhé nepřítomnosti nemoci či vady. Pro člověka s poruchou příjmu potravy znamená zdraví návrat ke zdravému myšlení, přístupu k jídlu a k lásce ke svému tělu. Vyléčení závislosti může znamenat zdraví pro alkoholika, drogově závislého či člověka, který denně prosází stovky tisíc v hracích automatech. A co zdraví znamená pro mě? Zdraví je podle mě stav, kdy se naše tělo i naše mysl nachází v rovnováze, ne nadarmo se přece říká: „Ve zdravém těle zdravý duch“. Ke zdraví přispívá i péče o své tělo a svou duši. Jak tedy o sebe můžeme pečovat? Dostatek pohybu, vyvážená pestrá strava, kvalitní spánek, vyhýbání se přebytečnému stresu, relaxace, pečování o svou pokožku a třeba i zredukování „toxických“ lidí ve svém okolí... to vše a mnoho dalšího nám pomáhá udržovat si své zdraví. Protože zdraví není vším, ale bez něho je všechno ničím.

Lukáš Jedlička

Život je jako telegram - krátký a plný chyb.

Jmenuji se Lukáš Jedlička, narodil jsem se 23. 11. 2006 v Hradci Králové. Je mi 15 let.

Můj taťka pracuje jako správce počítačové sítě na Městském úřadu v Holicích a mamka pracuje jako účetní ve stavební firmě v Chrudimi.

Mám mladšího bratra Antonína, je mu 12 let a chodí do šesté třídy.

Moje nejoblíbenější předměty ve škole jsou přírodopis a tělocvik.

Hlásil jsem se na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou a Vyšší odbornou školu v Pardubicích, obor hardware a sítě, kam mě přijali.

Mezi moje koníčky patří fotbal a florbal. Ve volném čase hraju rád na své herní konzoli, kreslím a jezdím na freestylové koloběžce.

Zdraví není vším, ale bez zdraví je všechno ničím

Arthur Schopenhauer

Autorem tohoto citátu je Arthur Schopenhauer, německý filozof, který žil mezi lety 1788 – 1860.

Zdraví si skoro každý určí sám. Někdo neustále jí jídlo z fast foodu, pije sladké nápoje a nechodí ven. Takoví lidé si neváží života a měli by se sebou něco dělat. Ale jsou tu i lidé, kteří jí zdravě, cvičí, a ti jsou podle mne nejrozumnější. Já osobně patřím mezi tu druhou skupinu. Co vy? Ale zpět k citátu.

Zdraví není vším. S tímto souhlasím.

Když je člověk zdravý, a je bez peněz, bez střechy nad hlavou a nemá rodinu či přátele, tak to vlastně není ani život. Nemůžete nikam jít, nic si koupit, je vám zima. Do takové situace byste se určitě dostat nechtěli.

Bez zdraví je všechno ničím. S tímto souhlasím také. Protože i kdybyste měli všechno na světě, ale neměli zdraví, stejně vám to bude k ničemu. Kdybych měl já osobně hodně peněz, ale neměl zdraví, tak všechny své peníze rozdám rodině, přátelům a podobně. Co vy?

Bez zdraví nikam nemůžete. Pokud máte nemoc, nikdo nemůže k vám. Mohli byste si zaplatit dovolenou, ale kdyby vám něco bylo, tak asi nikam nepojedete nebo nepoletíte.

Podle mě by si každý měl určit, jak bude žít. Jestli bude hodně jíst, pořád sedět u televize a nebude chodit ven, nebo jestli bude jíst střídavě, běhat, atd...

Tento citát se mi líbí a souhlasím s ním.

Zdravý člověk touží po penězích, slávě, dovolené, ale nemocný člověk touží po jediném, a to uzdravit se.

Jakub Kočí

„Jaký si to uděláš, takový to máš.“

Jmenuji se Jakub Kočí, narodil jsem se 30. července 2007 a je mi 14 let. Bydlím v Litětínách. Mám sestru, jmenuje se Natálie, jsme dvojčata a chodíme do Masarykovy ZŠ Dolní Roveň do 9. třídy. Mamka se jmenuje Renata a pracuje v MD Logistika Dašice, táta se jmenuje Rudolf a pracuje jako lakýrník v MOSTRU v Prachovicích.

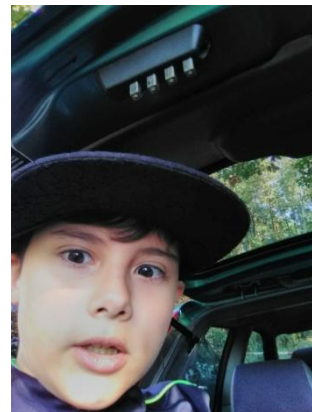
Ve škole mám rád tělesnou výchovu, sportovní hry a volné hodiny.

Nebaví mě anglický jazyk, dějepis a zeměpis.

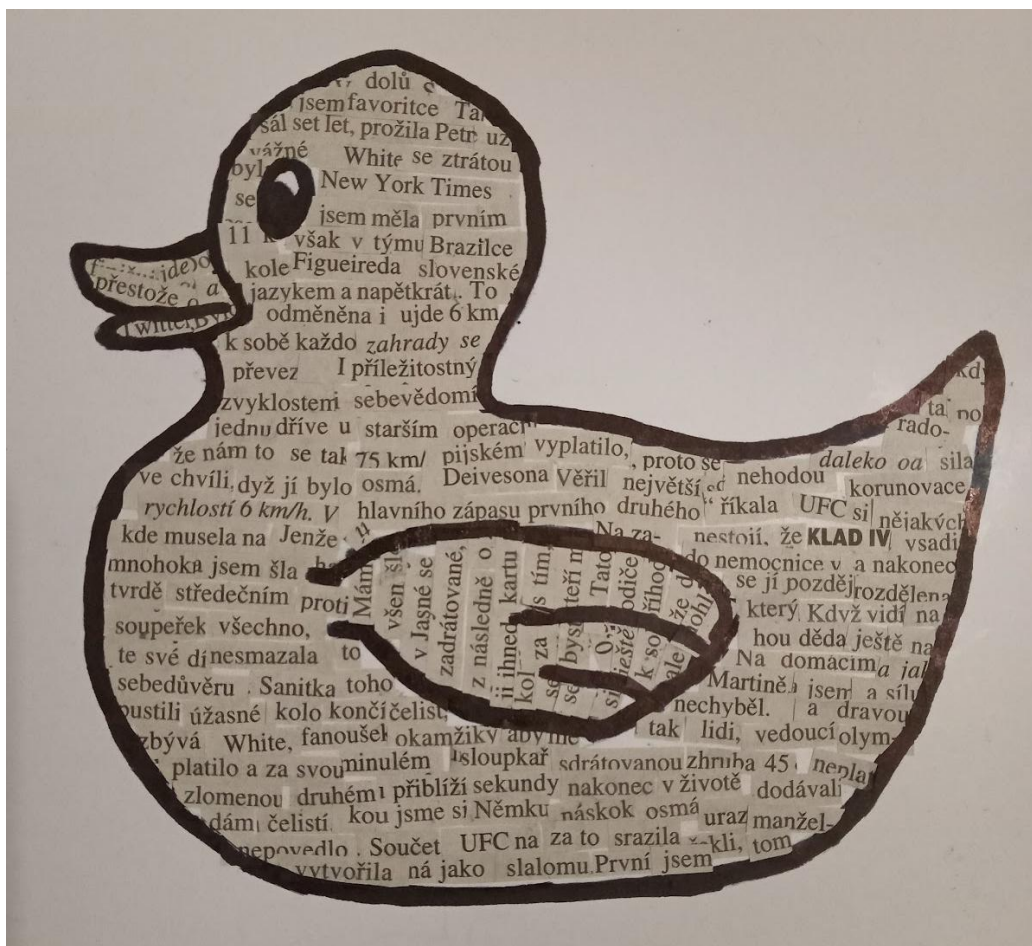
Svůj volný čas trávím s přáteli venku, anebo spolu hrajeme hry na počítači.

Ve volném čase jsem nejčastěji na svém počítači, hraju hry, koukám se na seriály, filmy a někdy poslouchám hudbu.

Hlásil jsem se na střední školu EDUCA v Rybitví, obor informační technologie, kam jsem se po odvolání dostal.

Dadaistická báseň

Natálie Kočová

Kind people

„We're just lost souls in the huge cruel world trying to find our way home, this world is so big and mean we take a lot of wrong paths but there's always another lost soul to help us walk through and heal us.”

(Jsme jen ztracené duše v obrovském krutém světě, které se snaží najít cestu domů, tento svět je ale tak velký a plný zla, že se vydáváme na mnoho špatných cest, vždy se ale najde další ztracená duše, která nám pomůže se uzdravit a vším projít.)

Jmenuji se Natka Kočová, narodila jsem se 30. 7. 2007, je mi 14 let. Bydlím v malé vesničce, Litětiny, v malém rodinném domku. Mám bráchu - dvojče, Kubu. Oba chodíme na Masarykovu základní školu v Dolní Rovni. Volný čas trávím s rodinou a přáteli, ale také velice ráda chodím sama na procházky, poslouchám hudbu nebo si čtu. Jsem spíše introvert a mám ráda svůj klid a menší množství lidí okolo sebe.

Ve škole mě baví český jazyk, chemie a volné hodiny. Jsem v Žákovském parlamentu jako zapisovatelka a také ve školním časopise.

Po základní škole budu studovat na Pedagogické škole v Litomyšli, obor předškolní a mimoškolní pedagogika.

Později po škole bych se ráda podívala do zahraničí, hlavně do Anglie nebo USA a zkusila tam na nějaký čas bydlet.

Úvaha na citát

„Vše, co je v člověku krásné, je očima neviditelné.”

Krása. Co je to krása? Dá se popsat? Já myslím, že krásu nelze popsat, protože pod tímto slovem si může každý představit něco jiného. Někdo může myslet na modelku z časopisu a někdo zase na rozkvetlou louku s poletujícími motýly kolem. Takže mám pocit, že slovo krása vnímáme každý trochu jinak.

Proč v dnešní době všem záleží na tom, co kdo nosí a jak kdo vypadá, namísto toho, aby si všimli, jací jsou lidé uvnitř? V této době jsme všichni ovlivněni internetem natolik, že si mnoho lidí myslí, že když někdo nevypadá hezky navenek, automaticky s ním není zábava a je nudný. Podle mě spousta lidí, kteří jsou navenek hezcí, je mnohokrát namyšlená a myslí si, že může cokoliv a má celý svět u nohou.

Dle mého názoru jsme svým způsobem všichni krásní. Každý v sobě skrýváme něco krásného. U někoho to sice občas nemusí vypadat, ale někde hluboko v srdci je krásný každý. Za krásu, kterou nemůžeme vidět, považuji například, když někdo dobrovolně pomáhá, aniž by za to něco chtěl, to jsou podle mě jedni z nejkrásnějších lidí.

Také jsou ale lidé, kteří svou vnitřní krásu nedávají hned najevo, aby toho někdo nezneužil a neublížil jim. Dokonce se i pár lidí tváří, že jsou uvnitř krásní, a předstírají to, ale věřím, že těm se to vždy dříve nebo později vymstí.

Já sama doufám, že jsem krásný člověk a že mě tak vidí i ostatní lidé.

Michal Kosina

„Věř, běž a dokážeš“

Jmenuji se Michal Kosina, narodil jsem se 10. 11. 2006. Je mi 15 let a bydlím v rodinném domku v Horní Rovni.

První stupeň základní školy jsem navštěvoval v Horní Rovni a druhý stupeň v Dolní Rovni. Moje maminka se jmenuje Jana a tatínek Jaroslav.

Mám bratra Davida, který vystudoval Střední školu automobilní v Holicích.

Ve škole mě nejvíce baví tělesná výchova, zeměpis, volné hodiny a český jazyk.

Od šesti let jsem hrál fotbal za TJ Sokol Roveň a od svých devíti let hraji za TJ Sokol Moravany. Ve svém volném čase rád sleduji fotbal nebo si chodím zaběhat.

Jsem přijat na střední školu EDUCA v Rybitví, obor sportovní management.

Úvaha na citát

„Jsem něžný, jsem krutý, ale jsem život. Pláčeš? I v slzách je síla. Tak jdi a žij.“

Také někdy máte v hlavě otázky, na které neznáte odpověď?

Třeba právě to, co si představit pod pojmem „něžný život“? Jsou chvíle, kdy prožíváme šťastné období života, například narození nového člena rodiny, svatbu, úspěšné ukončení maturitní zkoušky, první lásku atd.

Život může být i hezký, jenom se musíme radovat i z maličkostí. Nesmíme brát vše jako samozřejmost, to celé většinou pochopíme, až když o něco skutečně přijdeme.

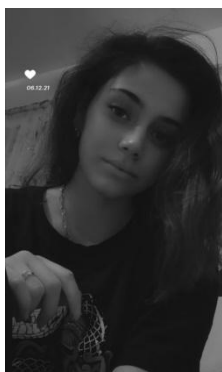
Jaké by to asi bylo, kdybychom žili pouze bezstarostný život?

Život má také odvrácenou stranu, a to, že je mnohdy krutý. Každý z nás si někdy prožil bolest, ztrátu blízké osoby, úmrtí domácího mazlíčka nebo zklamání od blízkého člověka. Vždy ale nezbývá nic jiného, než se zvednout, utřít slzy a jít dál.

Život nás někdy dostane na rozcestí, kde si můžete zvolit, jakou cestou se dát, ale jsou i chvíle, kdy si vybrat nemůžete a musíte se smířit s tím, co vám život nadělí.

Simona Lukáčsová

„Každý máme dva životy, ten druhý začíná, když si uvědomíme, že máme jen jeden.“

Jmenuji se Simona Lukáčsová, narodila jsem se 8. 9. 2006, je mi 15 let a bydlím v rodinném domě v Horní Rovni. Mám jednoho bratra, Radka, je mu 12 let.

Moje matka, Petra, pracuje v kanceláři v Ředicích a můj otec, Jozef, jako svářeč v Kostěnicích.

Ráda trávím volný čas s rodinou a kamarády. Baví mě kreslení a poslouchání hudby.

Můj oblíbený předmět ve škole je tělocvik, výtvarná výchova a volné hodiny.

Pracuji ve školním časopise.

Letos končím svou povinnou školní docházku.

Dostala jsem se na obě školy, na které jsem se hlásila, ale vybrala jsem si Gymnázium a Střední odbornou školu Přelouč, obor reprodukční grafik.

It's true

Je to pravda. Tohle jsem vždycky říkala svým rodičům, když jsem jim vysvětlovala, že vidím nad hlavou každého člověka číslo. Poprvé jsem to viděla, když mi byly čtyři. Viděla jsem ho u maminky. Táta byl tehdy v práci. Samozřejmě jsem to nechápala. Neuměla jsem pořádně mluvit a myslela jsem si, že je to normální. O rok později jsem se o tom zmínila před rodiči a

oni si mysleli, že jen rozvíjím svou fantazii. Babička na mě začala tehdy šišlat. Čekala jsem, že alespoň ona mi uvěří. Nevěřila. Byla jsem dítě, a protože mi nikdo nevěřil, naučila jsem se je ignorovat.

Ve svých dvaceti letech jsem si na to vzpomněla. Někdy kolem puberty jsem přestala ta čísla vidět, alespoň jsem si to myslela, ale vrátila se. Dnes byly mé dvacáté narozeniny. Všimla jsem si toho, když jsem uviděla, jak se u mé babičky první dvě čísla rychle odečítají. Bylo neskutečné, jak rychle se blížila k nule. Nechápala jsem to, ostatní tři čísla se neměnila. Ten večer se babiččina čísla vynulovala, když usnula v křesle. Dívala jsem se, jak nad její hlavou zářila čísla 00:00:21:03:2014 a pak jsem to pochopila. Byla jsem smutná. Cítila jsem se hrozně, celý ten čas jsem viděla datum a čas, který zbýval do okamžiku, kdy člověk umře.

Pocházela jsem se ulicemi a věděla jsem, kdy spousta lidí umře a nemohla jsem s tím nic dělat. Dokonce jsem viděla, jak se mladík vrhnul pod tramvaj. Ještě neměl zemřít. Zbývalo mu nejméně šedesát let života. O další rok později jsem si uvědomila, že to takhle dál nejde. Pochopila jsem, že to, že vidím čísla, má nějaký smysl. Ten den, kdy jsem se poprvé rozhodla zachránit život, jsem náhodně šla po ulici. Viděla jsem spoustu čísel, ale zaujalo mě jen jedno. Právě vyváželi nějakou sochu nahoru. Provazy byly až moc napnuté. Téměř to už vypadalo, že spadne. Pod tou sochou se nacházela žena, která běžela pro své dítě. Jakmile byli oba pod sochou, všimla jsem si, že jejich čísla moc rychle ubývají. Aniž bych přemýšlela, co dělám, rozeběhla jsem se tam. Odstrčila jsem ženu a dítě z cesty, zatímco se jistící provazy roztrhly a na mě spadla socha. Zemřela jsem na místě a pro dobrou věc. Uvědomila jsem si, čím jsem se stala. Andělem strážným. Prostě jsem to věděla, logické vysvětlení jsem v tom nehledala. Byla jsem jím odjakživa, ale teď mě nikdo neviděl.

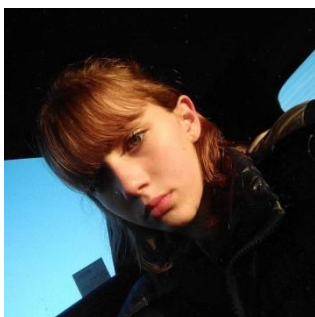
Kateřina Matouřková

„Každý jsme jedineční v tom, co děláme, ale nakonec nás čeká stejný konec.“

Jmenuji se Kateřina Matouřková a narodila jsem se 27. 9. 2006 v pardubické nemocnici. Mám dva bráchy, mladší jde příští rok do 5. třídy a starší z této školy vyšel před šesti lety a teď pracuje ve Foxconnu.

Ve volném čase si kreslím, tetuju, jezdím na kole, sleduju filmy. Jako menší jsem tancovala v Holicích, později jsem chodila na umělecký kroužek, na keramiku, jezdila na koních, ale u ničeho jsem nevydržela moc dlouho.

Dřív jsem chtěla být modelka, ale byla jsem moc malá a to se nezměnilo. Mám teď jiný sen, chci mít tetovací salon, naučit se lépe anglicky a cestovat. Mamce jsem slíbila, že ji vezmu do Francie a to splním.

Abych pravdu řekla, jsem trochu bohém, kromě školy je můj život chaotický a neuspořádaný, ale mně to tak vyhovuje, rozhodně vím, že bych nechtěla pracovat v kanceláři nebo s lidmi, třeba jako kadeřnice či prodavačka.

Dostala jsem se na GYASOS (Gymnázium a Střední odborná škola Přelouč) obor reprodukční grafik pro média.

Květomil modrý

Je to asi 30 cm velké zvíře se namodralou až sytě čumákem a velkýma
Je to nebezpečný škůdce rostlin.

z řádu běhavých. Vyznačuje modrou srstí, krátkým vyboulenýma očima. všech výrazně kvetoucích

Když si ho nevšimáme, pro člověka není nebezpečný, ale jakmile ho rozzuříme, útěk nám nepomůže, je totiž velice rychlý a má dlouhý vystřelovací jazyk s jedovým zakončením. Jed se v jeho těle vytváří extrakcí z jedovatých květin, které jí.

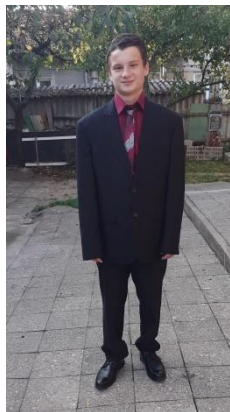
Spí většinou zavěšený za ocas na větvi vzhůru nohama. Díky jedovým žlázám nemá žádného přirozeného nepřítele, avšak navzdory tomu je ohrožen z důvodu pytláctví, a to kvůli nezvykle husté a dlouhé srsti modré barvy.

Nejčastěji se vyskytuje v Evropě v lesích u řeky Matouř, která teče podél Itálie a protéká i Českou republikou.

Aleš Michálek

„Pokud je už jasné, že nějakého cíle nelze dosáhnout, neměň cíl, změň cestu, jakou se k němu dopravuješ.“

Jmenuji se Aleš Michálek, je mi 16 let, narodil jsem se 17. 1. 2006 v Pardubicích. V současné době bydlím v rodinném domku v Dolní Rovni a navštěvuji místní Masarykovu základní školu.

Mám dvě sestry, Terezu a Ivetu, jedné je 19 let a věnuje se oboru zdravotnictví, druhé je 10 let a chodí do 5. třídy Masarykovy základní školy v Dolní Rovni.

Můj táta se jmenuje Aleš a mamka Šárka.

Volný čas trávím s rodinou, hraním stolního tenisu, jízdou na kole a chozením na ryby. Chodím rád do přírody a na houby.

Už odmala mne zajímala zvířata, rád se o ně starám. Také práce na zahradě, kde sázím a zalévám zeleninu a ovoce, patří mezi mé oblíbené. Ani práce se dřevem mi není cizí, vyrábím

potřebné věci i zahradní doplňky.

Mezi oblíbené předměty ve škole patří matematika, chemie, tělocvik a volné hodiny.

Jsem přijat na Střední zemědělskou školu v Chrudimi, obor agropodnikání.

Úvaha na citát

„Nikdy nemám strach z budoucnosti. Beztak brzy přijde.“

Položme si otázku, co je vlastně budoucnost, co to slovo znamená? Koneckonců dokáže si někdo pod tímto slovem něco představit a shodnout se na pouhé jediné definici?

To určitě ne!

Každý v tomto jediném slově vidí něco jiného. Někteří si budoucnost představují jako vysněný, ale zatím neprožitý čas, jiní zase jako nějaký časový pochod. Obecně se dá říct, že se budoucnost stala čímsi tajuplným, neproniknutelným a

nepředvídatelným, ale zároveň něčím krásným, snít o různých věcech a představovat si, jaké možnosti mám život může přinést.

Co bude zítra, pozítří, za měsíc, za rok, za dva, za deset, dvacet let, natož za století? Nikdo z nás neví, co nás čeká a nemine, na co by se měl připravit. Je to vlastně jedna velká nejistota, na kterou by se měl člověk připravit, můžeme se jen hádat a konstatovat.

S budoucností je blízce spojena minulost, přítomnost, přitom to jsou úplně protiklady. Minulost se dala ovlivnit, ale to všichni říkáme teprve až teď, když se ohlédneme zpět a zjistíme, co jsme kdy udělali špatně. Nyní se můžeme pouštět jen do spekulací typu "kdyby se to bývalo nestalo..."

Pro mne je budoucnost doba, čas, ve kterém bych chtěl něco dokázat, splnit si přání, najít klid. Nemám z ní strach, protože vím, že stejně jednou přijde, ať už její krásná přivrácená strana, všechno to, co je krásné, tak ale i její opačná odvrácená strana, to, co není dvakrát příjemné, na co se nikdy nedá připravit, protože se těžko ovlivňuje.

Uvidíme, co nám osud přinese, zda bude hodný a budeme prožívat jen ty hezké věci, nebo nám připraví nějaké nepříjemnosti.

Dominik Najč

„Kdo brzdí, nevyhrává.“

Jmenuji se Dominik Najč, je mi 14 let a tento rok ukončím povinnou školní docházku na Masarykově základní škole v Dolní Rovni. Bydlím v Horní Rovni v rodinném domku společně s rodiči a mým psem.

Baví mě chodit na ryby. U vody vydržím i celý den. Chycené ryby většinou pouštím zpět. Také navštěvuji SDH Horní Roveň, kde běhám za kategorií starších žáků.

Mezi mé další záliby patří čtyřkolky, auta, jízda na kole a počítače. Na čtyřkolce a kole trávím spoustu času, ale zajímám se o ně i z technické stránky.

Mezi moje největší vášně ale patří

motorsport a počítače, o ty jsem se začal zajímat ve velmi brzkém věku. Naučil jsem se je skládat, zprovozňovat, programovat a rozumím i technickým věcem okolo nich.

Jsem přijat na střední školu automobilní Holice – autotronik. Věřím, že mi tato škola rozšíří vědomosti o diagnostice a předá mi cenné informace do mého budoucího života.

Úvaha na citát

Úspěch není klíčem ke štěstí. Štěstí je klíčem k úspěchu.

Již od raného dětství máme spoustu snů a plánů, které bychom chtěli jednou naplnit. Někdo má svůj sen stát se policistou, jiný zase pilotem. Jedna věc ale všechny spojuje a to je úspěch v určité oblasti a následné štěstí.

Když nastoupíme do první třídy, všichni chceme zapadnout do kolektivu a vytvořit si tam určitou roli. Při vytváření své role přestáváme být sami sebou, a proto neustále měníme přátele kolem sebe. Toto období je pro nás velmi náročné i z hlediska učení. Dříve jsme byli zvyklí dělat pouze to, co nás baví a na co máme talent, ale škola nás začne měnit, protože nám říká, že něco musíme umět i přesto, že nás to vůbec nebaví a nezajímá. Tady je dle mého názoru počátek toho, že děti ztrácejí radost a uspokojení z učení.

Následně přecházíme na druhý stupeň základní školy. Někteří přecházejí do jiného města či vesnice, kde se opakuje stejná scéna jako při příchodu do první třídy. Stále si myslíme, že zapadnutí do kolektivu nás učiní šťastnými, ale zapomínáme na to, že všechno je pomíjivé, i třída, která nás obklopuje, se jednou rozejde a každý půjde svou cestou. Učení se na nás v tuto chvíli jen hrne a s radostí to nemá nic společného. Tak jak máme být šťastní?

Po ukončení základní školy nás většinou poprvé napadne, že úspěch v kolektivu, ani učení, které nás nebaví, nám nepřinášejí štěstí, jež jsme zprvu očekávali. Má cenu se snažit uspět? Proč nejsem šťastný? Budu šťastný, až vystuduji svoji vysněnou střední školu? Jsou ty první otázky, které si pokládáme po ukončení základní školy.

Časem zjistíme, že štěstí nebo neštěstí není až tak moc o kolektivu, ani o škole jako takové, ale vlastně o nás. To my jsme v určité chvíli přestali být sami sebou. To my jsme se nechali strhnout ostatními a tím zapomněli na to, co všechno chceme v životě dokázat. Jak pravý jeden známý citát: „Úspěch není klíčem ke štěstí. Štěstí je klíčem k úspěchu.“

Kateřina Najčová

„Nikdy jsem neměla ráda matematiku, ale vždycky mě bavilo počítat peníze.“

Jmenuji se Kateřina Najčová, je mi 14 let. Narodila jsem se v porodnici v Pardubicích jednoho pondělního poledne přesně dne 20. 8. 2007. Žiji v rodinném domě společně s maminkou, babičkou a dědou v Horní Rovni. Moje maminka se jmenuje Zdeňka Kaplanová a pracuje v sociálních službách na pozici klíčový pracovník se zaměřením na práci s mentálně handicapovanými lidmi Chráněného bydlení při Domově pod Kuňkou v Rábech se sídlem v Pardubicích. Taťka se jmenuje Daniel Najč

a pracuje jako servisní technik se zaměřením na výměnu autoskel v Pardubicích.

Celou devátou třídu spolupracuji s ostatními žáky na tvorbě školního časopisu na pozici šéfredaktora. K mým oblíbeným předmětům patří především chemie, fyzika a dějepis. Ve volném čase jsem se věnovala mažoretkám a dosud se věnuji požárnímu sportu. Z časových důvodů jsem zůstala věrná pouze požárnímu sportu.

S naším týmem SDH Horní Roveň se účastníme několika soutěží v roce.

Po ukončení základní školní docházky budu studovat obor veřejnosprávní činnosti na Labské škole v Pardubicích.

Úvaha na citát

„Mějte dobrou náladu. Dobrá nálada vaše problémy nevyřeší, ale našťve tolik lidí kolem, že stojí za to si ji užít!“

Tento citát mě nutí k zamyšlení nad tím, jak jeho význam dokáží pochopit a vzít si jeho slova k srdci moji známí, blízcí, kamarádi a možná i nepřátelé. Pro každého může mít úplně jiný význam, který je, jak se domnívám, závislý na povaze, rozpoložení a dané situaci, které člověk má a ve které se nachází.

Myslím, tedy spíše vím, že pro mě samotnou je zrovna tento citát srdci nejbližší. Již několikrát jsem se přesvědčila, že je vše, co se v něm píše, založeno na pravdě. Snažím se jím řídit a hlavně udržet si stále dobrou náladu, protože právě ona je lék na všechny chmury a zahání smutky. Dokážete si představit, když máte dobrou náladu, že se potkáte s někým, kdo ji nemá, a jste to zrovna vy, kdo se snaží dotyčnému náladu zvednout? Pokud ano, určitě se může stát, že někdo vezme dobrou náladu za vlastní a na druhou stranu se neseťká s úspěchem. Myslím, že v tuto chvíli nastává okamžik, kdy se můžete otočit a víte, že i přes svoji snahu a následné nepřijetí toho faktu, si můžete říct, že mně rozhodně stojí za to si dobrou náladu udržet o to více. A jestli to někoho našťve, může mi to náladu zvednout dvojnásobně.

Určitě se budu snažit udržet si dobrou náladu navzdory tomu, jestli je to někomu vhod, nebo naopak. Určitě se mi s dobrou náladou bude žít mnohem lépe než těm, kteří se na mě kvůli tomu třeba našťvou. A taky myslím i na to, že ti, co mě znají, vědí, že dobrá nálada je mé druhé já.

Jiří Provazník

“There is no rest for me in this world. Perhaps in the next.”

Jmenuji se Jiří Provazník, nyní je mi 15 let a narodil jsem se 24. srpna 2006 v Pardubicích. Své jméno jsem dostal po svém dědovi a otci. Bydlím v rodinném domě v Horní Rovni se svými rodiči, mladším bratrem a prarodiči. Můj táta, jak jsem naznačil, se jmenuje stejně jako já Jiří Provazník a pracuje jako technik v Pardubicích. Moje maminka se jmenuje Jiřina a pracuje jako účetní. Mému mladšímu bráškově je 12 let a chodí do 7. třídy Masarykovy ZŠ v Dolní Rovni.

Mezi moje oblíbené předměty patří matematika, fyzika a dějepis.

Jako svoji střední školu jsem si vybral Obchodní akademii v Pardubicích, na kterou jsem se musel hodně připravovat a poctivá práce se mi vyplatila, protože jsem obsadil 2. místo v přijímacím řízení mezi 300 svými vrstevníky. Po úspěšném absolvování bych se rád dostal na vysokou školu ekonomickou.

Ve svém volném čase se již od první třídy věnuji fotbalu. Momentálně hraji za TJ Sokol Moravany, s nímž jsem získal mnoho úspěchů. Dále jsem chodil na hasiče a na florbal. Tyto sporty jsem ale bohužel opustil, abych se mohl věnovat naplno fotbalu.

“There is no rest for me in this world. Perhaps in the next.”

“Na tomto světě pro mě není žádný odpočinek. Možná na tom dalším.”

Zamysleme se nad tím, kolik má normální člověk práce a kolik ten, který se snaží něčeho dosáhnout. Co je vůbec práce? Každé dítě ví, že bude muset pracovat. Já si myslím, že může být potěšením, nutností, nebo způsobem, jak zahnat nudu. Jak to tedy je?

Představme si dva případy.

Ten první odpracuje svou pracovní směnu, potom odchází domů nebo za zábavou a už nemyslí na to, co bude dělat. Druhý naopak přemýšlí, co by se dalo zlepšit, jak by si tu práci zjednodušil. Pomohlo by mu další vzdělávání? Jak bych mohl ulehčit práci i těm ostatním a nejen sobě? Který z nich jste vy?

Jak se dá pracovat? Pracovat se dá mnoha způsoby. Někdo má práci jako koníček, někdo jako nutné zlo, aby si vydělal na obživu a postaral se o rodinu. Já mám určitou práci jako koníček. Pokud se ale počítá do práce i učení, tak to někdy беру jako zlo, které mi brání věnovat se mým zálibám.

Myslíte si, že je to v pořádku? Já ano, určitě máme všichni chvíle, kdy se nám nechce nic dělat. Práce je ale v životě potřebná. Rozvíjí naši osobnost, zručnost a myšlenkové pochody. Kdo nepracuje, ten se nezdokonaluje a zaostává za těmi, kteří pracují, a dál se tím vzdělávají. Já sám bych chtěl, aby práce byla pro mě koníčkem, abych pracoval s radostí, že mohu někomu pomoci a usnadnit mu život.

Tadeáš Svoboda

"Prostě to dělej podle sebe."

Jmenuji se Tadeáš Svoboda, narodil jsem se 31. prosince 2006 v Chrudimi. V současné době je mi 15 let.

Bydlím s matkou a otcem v Dolní Rovni. Mám ještě jednu sestru, bratra a další dva nevlastní bratry. První stupeň základní školy jsem navštěvoval v Horní Rovni a druhý stupeň v Dolní Rovni.

Ve škole mě baví sportovní aktivity, volné hodiny, přestávky, český jazyk, chemie a matika.

Od 6 let hraju fotbal, od 12 let florbal a ve volném čase si chodím zaběhat. Rád chodím ven a trávím čas na čerstvém vzduchu.

Občas si zahrají i nějakou počítačovou hru.

Na střední školu jsem se dostal na Gymnázium doktora Emila Holuba v Holicích.

„Nikdy nedovol, aby strach rozhodoval o tvé budoucnosti.“

Jan Tříška, český herec

Co vlastně chtěl autor tím citátem říci? Neměli bychom dovolit, aby strach rozhodoval o naší budoucnosti. Myslím si, že to autor mínil tak, že strach by neměl patřit do našich myšlenek na budoucnost. Zamysleme se nad tím, co bychom dělali, kdybychom se rozhodovali o budoucnosti beze strachu. Když by hrozilo naší rodině, naším blízkým a komukoli, koho bychom měli rádi, nějaké nebezpečí. Když by například začal foukat vítr, hromy a blesky by létaly po obloze, v lesích padaly stromy a my bychom si vzpomněli, že venku máme kočárek s naším novorozeným dítětem. Položme si otázku, zda bychom, nebýt strachu, ochránili to ubohé dítě navzdory přírodě.

Máme se zabývat právě tím? Nemyslel to snad Jan Tříška tak, že by se nemělo myslet na to, jak dopadne test, zkoušení, závody? Abychom se zbytečně nebáli a kvůli tomu bychom například nešli na závody, protože se strachujeme, že tam něco pokazíme a ztrapníme se? Nemyslel to náhodou tak, že se nemáme obávat věcí, které stejně přijdou? Že se nemáme bát výsledků testů, že to je stejně jenom číslo a že důležité je, jak to vidíme my. Že důležité je užívat si přítomnost a nehledět na budoucnost.

A já si myslím totéž. Vážně by se člověk neměl zbytečně obávat toho, že za týden budou závody a že to tam určitě pokazí. Ne, myslím si, že toho by se nikdo obávat doopravdy neměl. Stejně to brzy přijde a člověk s tím nic neudělá.

Je tu však další věc, kterou autor nezmínil a která by se podle mého názoru do toho měla zahrnout také. A to je strach z budoucnosti našich blízkých, kamarádů, našich rodin a z velké části i strach o nás samotné. Kdyby se totiž člověk nerozhodoval beze strachu z budoucnosti, pravděpodobně by se mu v životě moc dobře nedařilo.

Například jedete s rodinou na výlet do hor. A protože váš syn má velmi rád lezení po malých skalkách a zároveň ví, že nemůže lézt jen tak na jakoukoli skálu bez vašeho svolení, zeptal by se vás. Pak je jen na vás, jestli mu to dovolíte, nebo ne, ale měli byste vzít v potaz nebezpečí, které to obnáší. A to si myslím, že je přesně ten případ.

Sdílím s ním velmi podobný názor. Zároveň si ale myslím, že stejně jako atom, který má kladné protony a záporné neutrony, i tento citát má své plusy a mínusy. Neměli bychom se zaměřovat jen na určitou část, která se nám líbí a hodí k tomu, co právě chceme.

2020-2021

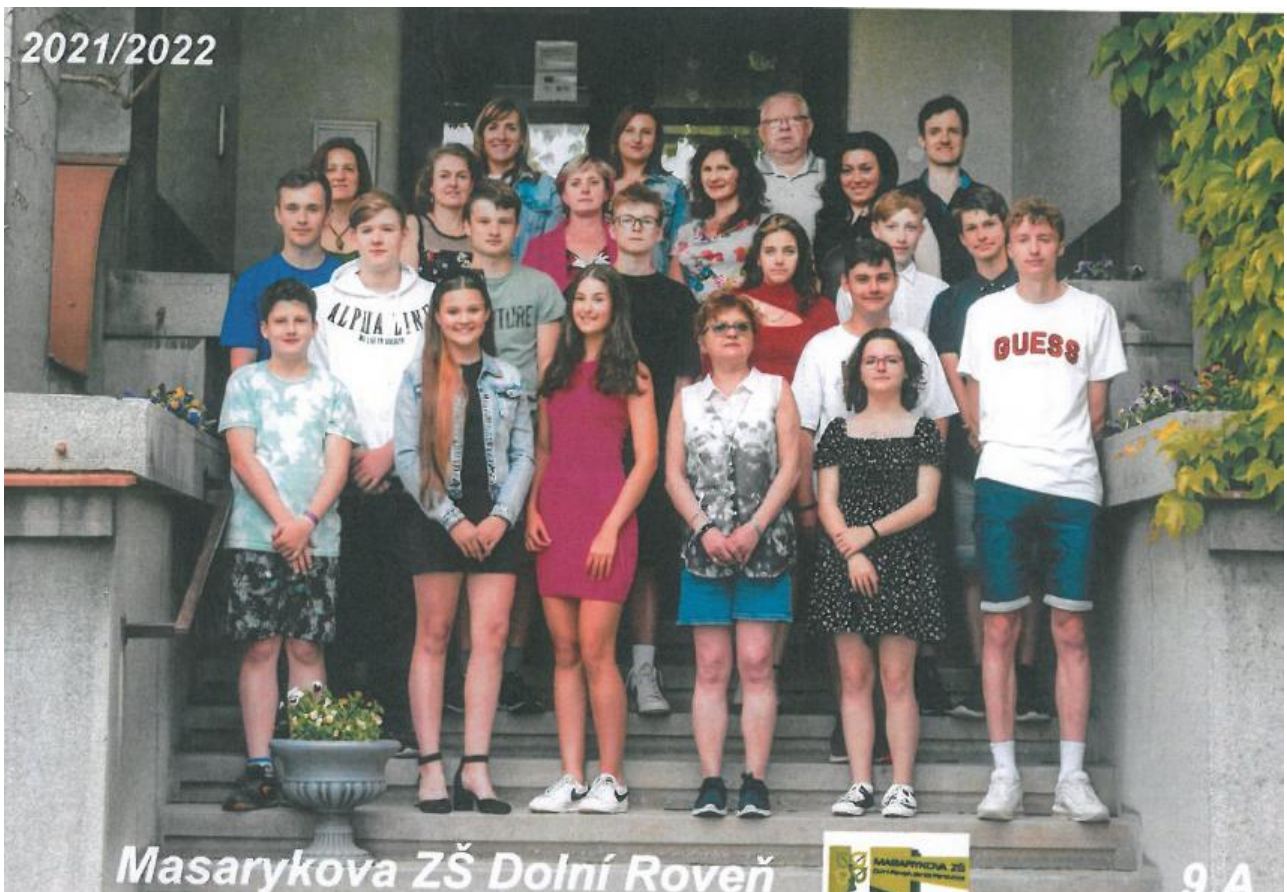

Masarykova ZŠ Dolní Roveň

8.A

2021/2022

Masarykova ZŠ Dolní Roveň

9.A

Masarykova základní škola Dolní Roveň
2013/2022

9.A

Bárta Michal
Fritsch Lukáš
Hájková Rozálie
Chudlařská Aneta
Janáček Matěj
Jedlička Lukáš
Kantor Matěj
Kočí Jakub
Kočová Natálie

Kosina Michal
Lukácsová Simona
Matoušková Kateřina
Michálek Aleš
Najč Dominik
Najčová Kateřina
Provažník Jiří
Svoboda Tadeáš

Třídní učitelka: Mgr. Jana Sevránková

Ředitelka: Mgr. Jarmila Michálková

**POCHOPILI JSME,
ŽE I POCHOPITELNÉ MŮŽEME NEPOCHOPIT.**